Temps incert

Per DavidG el dv., 25/10/2019 - 16:11

Hi ha períodes de la vida en que no en tenim prou amb els hàbits saludables que hem après a força d'anys. Els costums, els consells, la normativa, la tradició... tot es queda curt davant l'excepcionalitat del temps present.

Aleshores l'Evangeli ens convida a judicar per nosaltres mateixos la resposta que més convé: "¿Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?" (Lc 12,54). Jesús vol que discernim i separem amb afinat instrument allò que és bo del que no; o no ho és tant.

Per fer-ho bé, cal mantenir sempre la mirada fixa en Déu, el Senyor de totes les coses, Ell el qui atrau tot cap a sí. Cap a Ell vull encaminar la meva decisió, encara que no sàpiga encara quina és.

A continuació, em poso a imaginar cap on podria evolucionar aquest moment incert. Primer, considero la millor solució, la més justa si depengués de mi. Tot seguit, considero la pitjor de les evolucions possibles. Tan en un cas com en altre, el Senyor seguirà sent Senyor: aliat fidel de la vida dels seus, que som nosaltres. Potser no entengui per què calia que fos així o potser m'enlluerni el desenllaç extremadament favorable. En un cas i en altre, no deixo de considerar que sóc estimat i que de la seva mà vull continuar caminant.

Mentre capejo el temps incert amb el paraigües de la meva decisió, demanaré la gràcia per esquivar dues temptacions recurrents: la supèrbia i la queixa. Supèrbia perquè en els embats em mantinc dret i em puc creure un tipus hàbil, sense entendre que Déu treballa en mi i per mi.

Però també demanaré esquivar la queixa i el mal humor amb el que de vegades afronto el següent instant de vida que em toca viure, sense entendre que Déu ja hi és i m'està esperant per transformar-ho tot.